



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **V. P.**, nar. x , státní příslušnost Moldavská republika, t. č. x, zastoupeného Mgr. Michaelou Folberovou, advokátkou se sídlem Revoluční 1082/8, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2013, č. j. OAM - 20/LE - BE02-K01-2013, E. č. L009458,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Michaele Folberové se přiznává odměna za zastoupení žalobce v tomto řízení ve výši 13.600,- Kč. Odměna jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadl žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) shora označené rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný na žádost jmenovaného rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V žalobě namítá porušení ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu ve spojení s čl. 10 odst. 1 písm. d) směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) a čl. 8 Úmluvy

o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluvy“), současně namítá porušení ustanovení § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“).

Žalobce žalovanému v první řadě vytýká, že nezjistil řádně skutkový stav, nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, některé skutečnosti nesprávně vyhodnotil, a proto chybně aplikoval § 12 zákona o azylu. Tento závěr zdůvodňuje psychickým nátlakem (způsobeným telefonními výhrůžkami) zločineckých struktur a jejich nebezpečnost dokládá kopií potvrzení Generálního policejního komisařství v K. ze dne 23. 9. 2012 s tím, že státní orgány jeho země mu nebyly schopny zajistit ochranu před tímto jednáním navzdory opakovaným žádostem žalobce a jeho otce o řádné prošetření případu adresovaným policii. Další pochybení žalovaného spatřuje žalobce v tom, že si neopatřil dostatek podkladových informací zabývajících se intenzitou protiprávního jednání zločineckých skupin v Moldavsku, jakož i schopností příslušných státních orgánů zajistit svým občanům ochranu v případě výskytu takového jednání. Dle názoru žalobce proto žalovaný neposoudil řádně jeho případ ani z hlediska jeho ruské národnosti a příslušnosti k sociální skupině rusky hovořícího obyvatelstva Moldavska. Naproti tomu zprávy o stavu lidských práv v Moldavské republice označuje jako neaktuální. Žalobce se cítí být ohrožen skutečným nebezpečím vážné újmy, která mu dle jeho přesvědčení hrozí v důsledku výše uvedeného vyhrožování a vyjadřuje obavu, že jeho vycestováním může dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života, který navázal v České republice s rodinou paní M. (zejména s jejími dětmi), zatímco žalovaný jeho vztah ke jmenované nesprávně posoudil. Na podporu svého tvrzení navrhuje jako důkaz čestné prohlášení a výslech paní E. M., dále písemné vyjádření ředitelky x ze dne 2. 1. 2012 a lékařskou zprávu MUDr. T. S. ze dne 30. 4. 2012. S ohledem na výše uvedené se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný vyslovil nesouhlas s obsahem žaloby s tím, že ji považuje za neopodstatněnou. Podle žalovaného vzal správní orgán při rozhodování v úvahu skutečnosti, které žalobce uvedl a přihlédl k nim, v průběhu řízení pak shromáždil adekvátní informace o situaci v zemi původu žalobce. Žalovaný ve svém závěru vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání napadeného rozhodnutí. V průběhu správního řízení postupoval v souladu se zákony, jimiž je vázán, v řízení pak dal žalobci možnost, aby se s informacemi o zemi původu seznámil. Žalobce se s nimi seznámil a byl mu dán rovněž prostor, aby se k nim vyjádřil. Při hodnocení informací sdělených žalobcem žalovaný dospěl k závěru, že v posuzovaném případě se nejedná o nebezpečí pronásledování z azylově relevantních důvodů, a že strach, o němž se žalobce zmiňuje v souvislosti s návratem do vlasti, není podmíněn existencí skutečného nebezpečí vážné újmy. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný rovněž uvedl, na základě jakých informací a souvislostí ke svému závěru dospěl. Jestliže žalobce zmínil, že neovládá moldavský jazyk na stejné úrovni jako ruský, a proto se stal terčem verbálních invektiv, pak dodal, že v napadeném rozhodnutí se dostatečně zabýval i touto otázkou [zde odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), konkrétně na usnesení ze dne 30. 8. 2012, sp. zn. 3 Azs 33/2012 a rozsudek ze dne 5. 10. 2006, sp. zn. 2 Azs 66/2006] a dodal, že jeho závěr je podložen Informací MZV ČR ze dne 11. 5. 2012, č. j. 102116/2012-LPTP. Žalovaný odmítl námitku žalobce, že nepřihlédl k jeho ruské národnosti s tím, že žalobce v průběhu řízení od samého počátku uváděl, že je národnosti moldavské. Žalovaný v řízení neshledal ani žádné zvláštního zřetele hodné důvody pro udělení tzv. humanitárního azylu, v odůvodnění napadeného rozhodnutí pak svůj závěr řádně zdůvodnil a odkázal na ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). K otázce doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a

zákonu o azylu žalovaný dodal, že v průběhu řízení neshledal, že by návratem do vlasti žalobce byl ohrožen skutečným nebezpečím vážné újmy, a to ani v podobě závažného zásahu do soukromého a rodinného života, představujícího porušení mezinárodních závazků ČR. Při posuzování se zabýval vazbou žalobce k rodině paní M. (státní příslušnice Moldavské republiky) a řádně zdůvodnil, proč pomoc o péči o její děti nezakládá důvod k udělení doplňkové ochrany. Doklady přiložené k žalobě, tj. potvrzení zástupců x ze dne 22. 1. 2012, lékařskou zprávou MUDr. S. ze dne 30. 4. 2012, měl k dispozici. K odkazu žalobce na ustanovení čl. 8 Úmluvy žalovaný dodal, že v napadeném rozhodnutí argumentoval právě povahou vazeb chráněných čl. 8 Úmluvy, a že žalobce při pohovoru uvedl, že je rozvedený a založit rodinu teprve plánuje. S paní M. jsou dobří přátelé, jmenovaná mu poskytla pomoc a nyní pomáhá on jí při hlídání dětí, protože jejich rodiče do večera pracují. Žalovaný nezpochybnil žalobcův přínos v jím poskytované péči, ale musel zohlednit skutečnost, že již při příjezdu na území ČR začátkem června roku 2011 neměl platné povolení k pobytu či vízum, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, následně mu byl vydán výjezdní příkaz s platností od 28. 11. 2012. Žalobce neodcestoval a dne 15. 1. 2013 byl policií zajištěn. Do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že cestovní doklad mu byl dne 27. 11. 2012 odcizen spolu s penězi. Žalobce sice navštívil zastupitelský úřad, ale o nový cestovní doklad si nepožádal, údajně proto, že neměl dost finančních prostředků. Podle žalovaného měl žalobce dostatek příležitostí k tomu, aby požádal o mezinárodní ochranu dříve, ne až po svém zajištění. Žalobce se v rozhodné době věnoval brigádnické činnosti, vypomáhání rodině M. s péčí o děti, a již proto lze předpokládat, že měl rovněž dostatek příležitosti seznámit se také s podmínkami možné legalizace pobytu zde. Podle žalovaného nelze nečinnost žalobce přičítat k tíži žalovanému. K žalobě přiložené kopii potvrzení (vyhotoveného údajně policejním komisařstvím obvodu B. v Kišiněvu dne 23. 9. 2012) žalovaný konstatoval, že zmiňuje zcela jiná protiprávní jednání, o nichž se žalobce v průběhu řízení před správním orgánem nezmínil, z čehož lze dovodit, že žalobce buď v pohovoru k žádosti dne 29. 1. 2013 neuváděl pravdivé a úplné informace o jemu známých skutečnostech, nebo před policií své vlasti (dne 15. 5. 2011, nikoli jak zmínil žalovanému dne 25. 5. 2011) oznámil nepravdivé informace o jemu známých skutečnostech. Žalovaný dodal, že ač v nově předloženém potvrzení chybí jakýkoli odkaz na zákonná ustanovení (což snižuje věrohodnost o pravosti dokladu), přesto bylo řízení zastaveno, a již proto nelze hovořit o nečinnosti příslušného policejního útvaru. K výhradám zpochybňujícími aktuálnost informací o zemi původu, které žalovaný v průběhu řízení shromáždil, žalovaný dodal, že žalobci byla dána za přítomnosti tlumočnice z jazyka ruského, aby se s nimi seznámil, žalovaný je nepovažuje za neaktuální, při rozhodování vycházel z informací z roku 2011, dále z let 2012 a 2013, což vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Při soudním jednání zástupkyně žalobce nejprve přednesla repliku k vyjádření žalovaného, neboť replika dosud nemohla být v soudním spisu založena, protože soudu byla zaslána těsně před soudním jednáním (v neděli 29. 3. 2015 v 19. 04 hodin). Stejnopis repliky byl soudkyní předán zástupci žalovaného. Zástupkyně žalobce v ní zopakovala žalobcovy důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to - 1. obavu o život v případě návratu do vlasti, kde se stal svědkem trestného činu a v důsledku toho mu bylo vyhrožováno ze strany zločineckých struktur, 2. diskriminaci a společenskou šikanu z důvodu příslušnosti k rusky hovořící menšině a 3. obavu z možného zásahu do jeho rodinného a soukromého života na území ČR. Zástupkyně žalobce znovu popsala okolnosti, které se odehrály v době, kdy se žalobce stal svědkem zřejmě trestného činu ve vlasti, dodala, že pokud žalovaný konstatoval rozpory ve výpovědi žalobce s důkazy předloženými v průběhu správního řízení, pak k těmto rozporům zřejmě došlo pouze proto, že při výpovědi před správním orgánem žalobce neměl k dispozici tlumočnicka z jazyka ruského a proto dobře nerozuměl pokládaným

otázkám. Z uvedeného dovodila, že se na případ žalobce vztahuje zejména tzv. doplňková ochrana ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, a že žalobci lze udělit rovněž tzv. humanitární azyl podle ustanovení § 14 zákona o azylu, protože jmenovaný se začlenil do české společnosti, učí se český jazyk, pracuje zde a s paní M. vede rodinný život (jako druh a družka zde žijí již tři roky). Žalobce se stará o její těžce postiženou dceru A. (nar. 2. 6. 1998) a jeho vztah k ní lze označit jaké téměř rodičovský.

Zástupkyně žalobce současně předložila ještě další listinné důkazy, a to dopis rodičů žalobce o situaci v zemi jeho původu, v němž se potvrzuje, že do jejich domu neustále směřují telefonní dotazy na novou adresu žalobce; dále zápis veřejného notáře, který potvrzuje, že dopis žalobci podepsali jeho rodiče, kteří se dostavili k notáři. Dále soudu předložila potvrzení vyhotovené ředitelkou soukromé Střední umělecké školy x, ze dne 26. 3. 2015, podle něhož žalobce pomáhá těžce tělesně postižené A. M. a díky této pomoci jmenovaná může na škole studovat. V neposlední řadě předložila přípis A.M., v níž jmenovaná konstatuje, že žalobce jí pomáhá, že bez něj si nedokáže představit další život, protože sama prakticky nechodí. Jmenovaná v něm požádala soud o kladné řešení situace žalobce. Listiny byly po přečtení založeny do soudního spisu jako příloha žalobce.

Na to v jednacích sání přítomný tlumočník z jazyka ruského uvedl, že mu žalobce sdělil, že jeho potřeb bude využívat pouze mimořádně, protože českému jazyku poměrně dobře rozumí.

Zástupkyně žalobce soudu navrhla rovněž provedení důkazu svědeckou výpovědí, a to v jednacích sání přítomnou paní E. M., která by ráda soudu sdělila, že její vztah k žalobci je prakticky vztahem druh a družky.

Zástupkyně žalobce dále odkázala na písemné vyhotovení žaloby, nad rámec uvedeného zopakovala svůj náhled objasňující rozpory ve výpovědi žalobce, spočívající v nepřítomnosti tlumočníka z jazyka ruského při správním řízení. S ohledem na uvedené ponechala na úvaze soudu, zda právě tato okolnost není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

Pověřený pracovník žalovaného k předmětné věci v plném rozsahu odkázal na vyjádření k žalobě, správní spis, napadené rozhodnutí a k přednesu zástupkyně žalobce dodal, že žalobce má možnost doplňovat spis o další důkazy (tj. např. i o důkazy, které byly předloženy žalovanému až při dnešním jednání). Pokud se týká otázky žalobcovy družky, pak dodal, že tuto problematiku a okolnosti s tím spojené, je třeba řešit pomocí jiného zákona, a to zákona o pobytu cizinců, nikoliv užitím ustanovení zákona o azylu. Pokud žalobce uvedl, že mu ve vlasti stále někdo telefonuje a vyhrožuje, pak se jedná o nové okolnosti, na jejichž podkladě by žalobce mohl zvážit, zda požádá o udělení mezinárodní ochrany znovu.

Na to soud ukončil dokazování, neboť provedení výsledku navržené svědkyně E. M. považoval za nadbytečné.

Zástupkyně žalobce v závěrečném přednesu uvedla, že podle jejího názoru byly dány důvody pro užití ustanovení § 12, § 14 i § 14a zákona o azylu. Ve stručnosti zopakovala, že v případě návratu do vlasti hrozí žalobci pronásledování ze strany zločineckých struktur, což lze hodnotit jako důvod pro užití ustanovení § 14a zákona o azylu. Dodala rovněž, že žalobce, který je sice státním příslušníkem Moldavské republiky, ovládá pouze ruský jazyk, a právě pro tuto skutečnost je v zemi původu znevýhodňován. Tato okolnost měla být podle jejího názoru zohledněna při užití ustanovení § 12 zákona o azylu. Závěrem konstatovala, že žalobce

splňuje rovněž podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť v České republice má vztah se svou přítelkyní, paní E. M., jakož i vztah k jejím dětem, na jejichž výchově se podílí. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Pověřený pracovník žalovaného v závěrečném přednesu navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. V plném rozsahu odkázal na předchozí podrobnou rekapitulaci správního spisu a dodal, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až v lednu 2013, ač na území ČR přicestoval již v květnu 2011, navíc o udělení mezinárodní ochrany požádal až po svém zajištění, jakož i po udělení správního vyhoštění, což svědčí o ryzí účelovosti zvoleného postupu. V této souvislosti konstatoval, že přítelkyně žalobce (paní E. M.) má na území ČR povolen trvalý pobyt, a již tato okolnost měla být důvodem k tomu, aby žalobce postupoval obdobně. Žalobce zde však pobývá od ledna 2013 dosud bez povolení. Jeho řešení situace lze označit za krátkodobé a chybné, zapříčiněné pouze nezájmem žalobce situaci řešit. Pověřený pracovník žalovaného se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný nejprve velmi podrobně konstatoval výpovědi žalobce nejen při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 24. 1. 2013, ale také při pohovoru dne 29. 1. 2013 a shrnul, že žalobce jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl obavu o život, protože se ve vlasti stal svědkem možného trestného činu, dále zmínil potíže kvůli tomu, že neovládá moldavský jazyk, jakož i skutečnost, že se v ČR stará o děti své známé. Na to žalovaný citoval ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a zmínil informace o zemi původu, které v průběhu řízení shromáždil [konkrétně Informaci Freedom House 2011, z května 2011, Informaci Evropské komise Realizace Evropské politiky v sousedství (v roce 2010 a 25. 5. 2011), Informaci MZV ČR ze dne 3. 1. 2013, č. j. 123368/2012-LPTP, Informaci MZV ČR ze dne 11. 5. 2012, č. j. 102116/2012-LPTP a informace z databáze ČTK] a dodal, že s nimi žalobce seznámil. Žalobce pak předložil v moldavštině psaný doklad prokuratury města Kišiněv, na kterou se po odchodu žalobce z vlasti obrátil jeho otec, podle níž již byla věc uzavřena. Žalovaný na to uzavřel, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohl učinit závěr, že vyvíjel ve vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Při posuzování otázky naplnění ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu konstatoval, že žalobce nezmínil žádné skutečnosti, které by bylo možno považovat za pronásledování z azylově relevantních důvodů. Žalobce se podle vlastní výpovědi stal svědkem činu, kdy dva muži nesli pytel, jehož obsah žalobce neznal, ale usoudil, že mohlo dojít k trestnému činu. Následně mu do místa bydliště někdo dvakrát telefonoval, žalobce se obával o svůj život a vlast opustil. Žalovaný dovodil, že telefonáty lze přičíst pouze snaze o utajení činu (zejména za situace, kdy žalobce zmiňované muže vůbec neznal) a dva telefonáty nenaplnějí intenzitu pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Pokud žalobce měl výhrady k činnosti moldavské policie, kde svou situaci před odchodem z vlasti ohlásil, žalovaný uzavřel, že žalobce měl možnost projevit svou aktivitu a dotazem na policii měl možnost vymáhat vyšetření věci. V této souvislosti odkázal na Informaci MZV ČR ze dne 3. 1. 2013, č. j. 123368/2012-LPTP, která odkazuje na trestní řád Moldavska a zmiňuje možnost podání stížnosti na nečinnost státních orgánů, kdy se občan může obrátit na prokuraturu příslušné oblasti. V neposlední řadě zmínil možnost obracet se na veřejného obhájce pro danou oblast, jakož i na mnoho fungujících nevládních organizací. Ostatně z dokladu ze dne 14. 8. 2012, který žalobce doložil dne 8. 2. 2013, žalovaný zjistil, oznámení žalobce bylo místní policií prošetřeno, skutečnosti žalobcem uváděné se nepotvrdily a řízení bylo zastaveno. Pokud žalobce zmínil své problémy vyplývající z nedostatečné znalosti moldavského jazyka, pak žalovaný slovní útoky spolu občanů typu „vrať se do Ruska“ označil jako nesplňující podmínku intenzity pronásledování

ve smyslu zákona o azylu a současně odkázal na Informaci MZV ČR ze dne 11. 5. 2012, č. j. 102116/2012-LPTP, podle níž není situace ruský hovořících osob ve vlasti žalobce nijak problematické. Z výpovědi žalobce dovodil, že se jedná o žádost ryze účelovou, podanou pouze s cílem legalizovat si svůj další pobyt v ČR. Žalovaný zmínil nutnost podání žádosti pokud možno ihned po vstupu na území ČR, v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2006, sp. zn. 2 Azs 137/2005 a uzavřel, že z provedeného řízení je naprosto zřejmé, že žalobce se mohl v ČR volně pohybovat, dokonce zde pracoval a hlídal děti své známé, avšak o azyl požádal až po té, kdy mu hrozila možnost bezprostředního odjezdu do vlasti na základě uděleného správního vyhoštění. Právě za této situace nelze předestřené skutečnosti považovat za důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Zde žalovaný odkázal a citoval z rozsudku NSS ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004. Žalovaný dodal, že žalobce ve své situaci mohl využít ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tak neshledal ani naplnění ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dále neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ustanovení § 13, ale ani ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. K udělení tzv. humanitárního azylu zmínil výpověď žalobce, konkrétně jeho rodinnou a ekonomickou situaci (rodiče žijící v Moldavsku a péči o děti své známé, s níž není v příbuzenském svazku, kdy pečoval o její děti na základě svolení rodičů, kteří na území ČR pobývají, pracují a hlavně mají povolený dlouhodobý pobyt) a uzavřel, že nenalezl žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Následně posuzoval důvody pro udělení doplňkové ochrany, kdy odkázal na shromážděné informace o zemi původu žalobce a konstatoval, že se žalobce nedostal do žádného konfliktu se státními orgány své země. K jeho obavě z jednání pachatelů údajného trestného činu (jehož byl svědkem) uvedl, že bez dalšího nelze hovořit o bezprostředním vystavení žalobce vážné újmě v případě návratu do vlasti. V této souvislosti zmínil, že žalobce může aktivněji využít právního systému své země, případně může situaci řešit přestěhováním se do jiné části země, přičemž jeho sdělení, že by jej našli všude, žalovaný právě s ohledem na výše uvedené neakceptoval. Podle žalovaného nelze bezprostřední nebezpečí po návratu do vlasti dovodit ani z dodatečně předloženého dokumentu ze dne 14. 8. 2012 (doloženého dne 8. 2. 2013), navíc za situace, kdy se žalobcem tvrzení skutečnosti nepotvrdily a řízení k jeho oznámení bylo zastaveno. Právě z tohoto dokumentu žalovaný usoudil, že státní orgány země původu oznámení žalobce prošetřily a v případě potíží po návratu do vlasti bude mít žalobce možnost opětovně se na policii (případně na další orgány) obrátit. Na doplnění správní orgán uzavřel, že shromážděné informace nenaspovídají ani tomu, že by neúspěšní žadatelé byli po svém návratu do vlasti vystaveni jakýmkoli postihům ze strany státních orgánů. Žalovaný tak neshledal ani důvod pro udělení doplňkové ochrany.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce je moldavské národnosti, rozvedený, křesťan. Má vysokoškolské vzdělání, vojenskou službu nevykonával. Z vlasti odcestoval v květnu roku 2011 na Ukrajinu, pak autobusem přes Slovensko (kde se zdržel dva dny) do České republiky, kde přicestoval asi v červnu roku 2011. Se zastupitelským úřadem své země navázal kontakt v listopadu 2012, kdy žádal o nový cestovní doklad, ale neměl dost finančních prostředků. K pobytu v ČR neměl platné povolení, neměl vízum.

Z rozhodnutí Policie ČR ze dne 15. 1. 2013, č. j. KRPA-22150/ČJ-2013-000022, soud zjistil, že žalobce byl zajištěn, protože byl kontrolován hlídkou Policie ČR téhož dne v 11.55 hodin a nepředložil žádný doklad totožnosti. Po sejmutí otisků prstů žalobce bylo zjištěno, že již dne 1. 10. 2012 s ním bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států EU, které bylo uzavřeno rozhodnutím ze dne 8. 11. 2012, které si téhož dne převzal. Žalobci tak byl vydán výjezdní příkaz GA0210992 s platností do 28. 11. 2012. Dne 14. 11. 2012 si žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, což jej

však neopravňovalo k dalšímu pobytu zde. Byl kontaktován státní zástupce pro Prahu 8, který nedal souhlas s vedením zkráceného přípravného řízení.

Ze žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané dne 24. 1. 2013 a z protokolu o pohovoru ze dne 29. 1. 2013 soud zjistil, že v obou případech byl při jednání se žalobcem přítomný tlumočník z jazyka ruského. Žalobce pak výslovně uvedl obavy z jednání neznámých osob po té, kdy se stal svědkem zřejmě trestného činu. Žalobce se pak obrátil na policii z obavy, ale podle jeho názoru byla policie nečinná. Žalobce se začal bát, před odjezdem ze země byly dva telefonáty, kdy byl dotazován, kdo v domě bydlí. Policisté mu do týdne slíbili pomoc, ale nezavolali. Po deseti dnech si žalobce koupil jízdenku na Ukrajinu a vycestoval do Černovců na hranici se Slovenskem. Po jeho odjezdu v rozhovoru s otcem zjistil, že byly další podezřelé telefonáty, a proto se otec znovu obrátil na policii. O výsledku žalobce nic nevěděl. Impulzem pro žalobcův odjezd byly právě výše zmíněné dva telefonáty. Při odjezdu ze země měl žalobce platný pas, ale neměl vízum. Žádné problémy neměl, pracoval na různých brigádách a bydlel na ubytovně na Praze 8 – Palmovka. Žalobce byl kontrolován v září 2012, bylo zjištěno, že nemá vízum. Vycestovat měl do 28. 11. 2012, a proto mu rodiče dne 27. 11. 2012 poslali peníze (prostřednictvím řidiče autobusu, kterému se prokázal pasem a peníze převzal). Peníze převzal a šel do školy pro děti známého, chtěl jim něco koupit, ale zjistil, že má rozříznutou tašku a nemá peníze ani pas. Šel to nahlásit na policii, kde dostal doklad pro konzulát o ztrátě pasu. Na konzulátě mu řekli, že bude nový rok, ať počká, že se pas možná najde. Kdyby chtěl pas hned, stálo by to mnoho peněz. K dotazu na známou E. M. žalobce uvedl, že se jmenovaná narodila v říjnu roku 1971, je státní příslušnicí Moldavska, má trvalý pobyt v x, že jsou přátelé, protože když potřeboval pomoc, tak mu pomohla. On jí proto pomáhá s hlídáním dětí, když je v práci. Jmenovaná má dceru (nar. 2. 6. 1998) a syna (nar. 9. 4. 2004). Děti vodí do školy a domů. Dcera A. má nemocné nohy a chce studovat, proto jí pomáhá. Každý den je vyzvedává, připraví oběd a je s nimi do návratu rodičů, kteří pracují do večera. Za hlídání mu rodiče neplatili, chodil pracovat brigádně (mýt autobusy, když jsou děti ve škole nebo v noci). Žalobce potvrdil, že ve vlasti neměl žádné problémy se státními orgány, úřady, soudy ani policií či armádou. Problémy se špatnou znalostí moldavského jazyka proti jazyku ruskému označil jako slovní reakce vůči své osobě ve smyslu „vem si kufr a jeď do Ruska“. Žalobce doložil lékařskou zprávu A. a potvrzení ze školy o péči o děti. Dodal, že se bude snažit doložit potvrzení z prokuratury, které mu má zaslat otec.

Podle § 12 písm. b) zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (odstavec 1). Podle odstavce 2 za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c)

vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakožto i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

První námitkou žalobce brojí proti závěrům, které žalovaný učinil ohledně neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se cizinci udělí azyl, pokud bude v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Definice pronásledování je obsažena v § 2 odst. 8 a 9 zákona o azylu. Z těchto ustanovení plyne, že za pronásledování se pro účely zákona o azylu považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování, kterými se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování (nebo vážné újmy) se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním (nebo vážnou újmu).

Žalobce se dovolává eurokonformního výkladu těchto ustanovení zákona o azylu. Soud se v tomto se žalobcem ztotožňuje. Právní pojem pronásledování, důvody pronásledování a vztah mezi nimi musí být skutečně vykládán souladně zejména s články 9 a 10 kvalifikační směrnice (k tomu v podrobnostech srovnej rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008-67, č. 1713/2008 Sb. NSS). Za pronásledování je tedy třeba považovat i jednání uvedené v čl. 9 odst. 2 písm. a) kvalifikační směrnice, tj. použití fyzického nebo psychického násilí. Žalovaný v této souvislosti uzavřel, že žalobce se nikdy nesetkal s jakýmkoli jednáním, které by dosáhlo natolik mimořádného stupně intenzity. Pokud žalobce hovořil o problémech způsobených nedostatečnou znalostí moldavského jazyka, pak slovní reakce spoluobčanů ve smyslu „vem si kufr a jeď do Ruska“, nemohl ani soud za „výhrůžku“ ve výše naznačeném směru považovat. Otázkou případného psychického násilí ve spojení se skutečností, že se žalobce údajně stal svědkem trestného činu, se žalovaný ani výslovně zabývat nemohl, protože žalobce ve správním řízení konkrétní výhrůžky osob, které v podstatě pouze ve dvou telefonátech zjišťovaly, kdo v místě bydlí, žádné nezmínil. Žalobce však nezmínil ani nic bližšího ohledně informací získaných od svého otce následně, tj. o situaci po žalobcově odchodu. V této souvislosti soud nemohl přehlédnout, že ve správním řízení činil žalobce své výpovědi za přítomnosti tlumočníka z jazyka ruského, proto objasnění rozporů ve výpovědi od okolností naznačovaných v žalobě neobstojí a již proto nelze přisvědčit závěru ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce byl v průběhu řízení poučen o tom, že je povinen vypovídat pravdu. V této souvislosti však lze zmínit problémy ohledně věrohodnosti jeho tvrzení. Soud proto odkazuje na rozhodnutí NSS sp. zn. 6 Azs 386/2004, kde se uvádí, že *„[J]elikož často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedeným v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru významným*

měřítkem jeho věrohodnosti. Pokud tedy žadatel některé podstatné skutečnosti vůbec nezminí ve své žádosti a zejména ve vlastnoručně psaném prohlášení a uvede je až u pohovoru, nelze správnímu orgánu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností“. Ze správního spisu, z napadených rozhodnutí a ze žalobních bodů je zřejmé, že výpovědi žalobce postupně graduují, a to až ke skutečnostem ohledně dalších výhrůzek (blíže nespecifikovaných), které se měly odehrát po odchodu žalobce z vlasti. Zde soud ponechává na úvaze žalobce, zda na podkladě „ověřených“ nově zjištěných okolností požádá o udělení mezinárodní ochrany znovu. Právě s ohledem na věrohodnost výpovědi žalobce se soud ztotožňuje se závěrem žalovaného ohledně účelovosti žalobcova jednání, které lze vyvodit z toho, že ačkoli na území ČR pobýval již od roku 2011, o udělení mezinárodní ochrany požádal až v době, kdy byl policií zadržen a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců v x tedy v době, kdy bezprostředně hrozilo jeho vycestování z ČR. I tímto argumentem žalovaný správně vyvrací věrohodnost tvrzení o pronásledování žalobce z psychických důvodů. Soud tedy má za to, že žalovaný správně zhodnotil, že v případě žalobce nelze konstatovat, že má odůvodněný strach z pronásledování. Za situace, jakou žalobce popsal, kdy je najisto postaveno, že u žalobce nelze vycházet z toho, že je dán odůvodněný strach z pronásledování, je podle soudu již nadbytečné zabývat se tím, zda a jak by se k dané věci stavěly moldavské orgány činné v trestním řízení, zejména pokud žalobcem předložený nový doklad osvědčuje, že se příslušné orgány zabývaly jeho oznámením, ale že řízení bylo zastaveno.

Pokud žalobce v žalobě dále vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím ohledně neudělení azylu z humanitárních důvodů a v této souvislosti (až v žalobě) hovoří o E. M., jako své družce, pak po srovnání jeho výpovědí při podání žádosti (kde dotyčnou označil jako známou, která mu dříve pomohla a on nyní pomáhá její rodině), soud opět konstatuje gradaci žalobcových argumentů a dodává, že právě na případě jeho přítelkyně musel předpokládat, že dříve nebo později bude mít problémy s nepovoleným pobytem na území ČR a již proto se měl snažit, aby si svůj rodinný život zde legalizoval, což neučinil. Opět při snížené věrohodnosti nového tvrzení žalobce soud připomíná, že podle znění § 14 zákona o azylu lze tento typ azylu udělit v případech hodných zvláštního zřetele. Vzhledem k tomu, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, může se soud v tomto ohledu zabývat pouze tím, zda úvaha správního orgánu o důvodech neudělení humanitárního azylu vychází ze skutečností zjištěných v souladu se zákonem. Zde je nutno dodat, že to byl právě žalobce, který žalovanému poskytl potřebné údaje, a proto nemůže za této situace žalovanému vytýkat, že pochybil, pokud k nim přihlédl. Soud proto ani v tomto směru žádné pochybení žalovaného nezjistil. Soud za výše popsané situace nemohl správnímu orgánu vytknout ani porušení čl. 8 Úmluvy, podle kterého má každý právo na respektování soukromého a rodinného života s odkazem na rozhodnutí ESLP, pokud žalobce sám nepovažoval za důležité hovořit o svém vztahu k družce. Žalobce je rozvedený, bezdětný, soudu nezbylo soudu než plně odkázat na shora uvedené rozhodnutí žalovaného, se kterým se ztotožňuje.

Soud nepřisvědčil ani názoru žalobce, že žalovaný porušil ustanovení § 14a zákona o azylu. Naopak, z odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalovaný při hodnocení této otázky vycházel především z vlastních výpovědí žalobce a dále z informací o zemi jeho původu, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavské republice, přičemž ohledně těchto shromážděných informačních zdrojů žalobce ničeho nenamítal, a doplnil je pouze dokladem o ukončení šetření jeho oznámení na policii. Žádné nové konkrétní informace správnímu orgánu nepředložil.

Z postupu žalobce soud dovodil pouze snahu prodloužit řízení, případně si legalizovat pobyt v České republice. K tomuto účelu však zákon o azylu neslouží. Soud sdílí názor

žalovaného, že k tomuto účelu je třeba užít ustanovení zákona o pobytu cizinců. Dále tedy zůstává pouze na žalobci, jak bude v této věci dále pokračovat, zda se obrátí na příslušné orgány se žádostí o legalizaci pobytu v České republice či nikoli, případně zda podá novou žádost o udělení mezinárodní ochrany v souvislosti s novými informacemi, které získal od rodičů.

Soud tak považuje za zcela správný závěr žalovaného, že žalobce neuvedl žádné azylově relevantní důvody, neboť v jeho případě nedošlo k porušení ustanovení § 12 písm. a) a b), ale ani k porušení ustanovení § 14 a § 14a zákona o azylu. Žalovaný neporušil ani výše citovaná ustanovení správního řádu, neboť v průběhu řízení správně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Rovněž ve výroku napadeného rozhodnutí správně uvedl podklady pro jeho vydání, stejně jako své úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

Ze všech shora uvedených skutečností je zřejmé, že žalovaný neporušil žalobcem namítaná ustanovení správního řádu a nepochybil ve svých úvahách a závěrech ani při aplikaci ustanovení zákona o azylu, neboť pro udělení mezinárodní ochrany nebyly splněny zákonem stanovené podmínky. V řízení o žalobě nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti a proto soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Žalobci byla usnesením ze dne 22. 7. 2013, č. j. 49 Az 18/2013-38, ustanovena zástupkyně z řad advokátů Mgr. Michaela Folberová, advokátka se sídlem Revoluční 1082/8, Praha 1. Odměna ustanovené zástupkyni byla stanovena na 13.600 Kč, a to za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, dvě porady s klientem přesahující jednu hodinu a účast při jednání – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b), c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 4 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Do částky nebyl započten jako úkon replika k vyjádření žalovaného, neboť byla soudu zaslána a přednesena až při soudním jednání. Uvedená částka bude zástupkyni žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. března 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová